

Sygn. akt III KK 451/19

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 września 2019 r.,
sprawy **M. S.**
skazanego z art. 263 § 2 k.k. i inne,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 14 lutego 2019 r., V Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 14 sierpnia 2018 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć M. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z dnia 14 sierpnia 2018 r., w sprawie o sygn. II K (...), przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. oskarżonego M. S. uznał za winnego popełnienia przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. i za to na mocy art. 263 § 2 k.k. skazał oskarżonego na karę roku pozbawienia wolności oraz przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. uznał oskarżonego M. S. za winnego przestępstw z art. 270 § 1 k.k., przy czym czyn zarzucany oskarżonemu w pkt 3. aktu oskarżenia zakwalifikował jako występki z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. oraz ustalił, iż wszystkie czyny stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., a następnie na mocy art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. skazał oskarżonego na karę roku pozbawienia

wolności. Przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k., Sąd Rejonowy połączył orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył temu oskarżonemu łączną karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w całości. Na podstawie art. 427 § 1, art. 438 pkt 2, 4 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

I. naruszenie prawa procesowego, które miał istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i dowolne uznanie, iż:

1. oskarżony nie pozostawał w uzasadnionej nieświadomości co do rodzaju posiadanej broni, co skutkowało niezasadnym wydaniem wyroku skazującego;
2. oskarżony w celu stworzenia fałszywych dokumentów zlecił ich wykonanie oraz przekazał stosowne informacje odnośnie danych osobowych, czym doprowadził do podrobienia dokumentów: prawa jazdy kat. A, B, CE o nr (...) wydanego na nazwisko A. N., prawa jazdy kat. B o nr (...) wydanego na nazwisko A. N. oraz prawa jazdy kat. A, B, CE o nr (X) wydanego na nazwisko R. C., podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje, aby oskarżony zlecił wykonanie wskazanych dokumentów;
3. oskarżony w dniu 8.07.2014 r. podczas legitymowania przez funkcjonariuszy Policji posłużył się fałszywymi dowodami osobistymi, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje jednoznacznie na winę, ponieważ oskarżony nie przyznał się do popełnienia czynu;
4. oskarżony w dniu 1.05.2014 r. podczas zawierania umowy najmu lokalu mieszkalnego posłużył się fałszywym dokumentem w postaci dowodu osobistego oraz podrobił podpis N. nakreślając go na przedmiotowej umowie, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje jednoznacznie na winę, ponieważ oskarżony nie przyznał się do popełnienia czynu, a nadto nie przeprowadzono dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia, czy podpis N. na umowie został nakreślony przez oskarżonego;
5. art. 624 § 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie zwolnienia oskarżonego w całości od zapłaty kosztów sądowych pomimo poczynionych

ustaleń, iż oskarżony jest osobą bezrobotną, bez żadnego majątku, a nadto ponoszącą koszty utrzymania matki;

II. rażącą niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu kar jednostkowych po 1 roku pozbawienia wolności oraz kary łącznej 1 roku 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie w całości wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Instancji.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 14 lutego 2019 roku, w sprawie o sygn. V Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok uniewinniając M. S. od czynu zarzucanego mu w punkcie 3 aktu oskarżenia, jednocześnie modyfikując wymiar kary łącznej orzekając karę roku i czterech miesięcy pozbawienia wolności.

Od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. skargę kasacyjną wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego z dnia 04.02.2016 r., w sprawie sygn. akt V Ka (...), na korzyść skazanego M. S., w części tj. w punkcie I podpunkt 1 i 3 oraz w punkcie II I III. Zarzucił mu:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 438 pkt 1 k.p.k. poprzez nieuchylenie względnie niedokonanie zmiany wyroku, pomimo obrazy przepisów prawa materialnego tj. art 263 k.k.w. powiązaniu z art. 1 pkt 1 ust. 1 i 4 Dyrektywy Rady z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli i posiadania broni (Dz. Urz. UE L nr 256 str 51), poprzez uznanie, iż na broń posiadaną przez oskarżonego wymagane jest pozwolenie, podczas gdy Dyrektywa ta wskazuje, iż broń alarmowo sygnałowa nie jest bronią palną w rozumieniu tej Dyrektywy, zaś polska ustawa o broni i amunicji w art. 4 ust. 1 pkt. I jest niezgodna w tym aspekcie z wymienioną Dyrektywą, w związku z czym pierwszeństwo stosowania powinna mieć Dyrektywa, a tym samym M. S. powinien zostać uniewinniony od stawianego mu zarzutu posiadania broni palnej bez wymaganego zezwolenia;
2. rażące naruszenie przepisów postępowania mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 438 pkt 1 k.p.k. poprzez nieuchylenie względnie niedokonanie zmiany wyroku, pomimo obrazy przepisów prawa materialnego 263 § 2 k.k. w powiązaniu z art. 11 pkt 11 ustawy o broni i amunicji, tj. uznania, iż na posiadaną broń jest wymagane pozwolenie, ponieważ o kalibrze broni

decyduje kaliber amunicji, podczas gdy ustawa nie definiuje wprost sposobu ustalania kalibru broni, a jedynie zawiera określenie „broń palna alarmowa o kalibrze do 6 mm” odnosząc się do kalibru broni, a nie amunicji w niej stosowanej,

3. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 1 pkt 1 ust. 1 i 4 Dyrektywy Rady z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli i posiadania broni (Dz. Urz. UE L nr 256, str 51) poprzez jej niezastosowanie i skazanie Marcina Spychały za posiadanie broni alarmowej i sygnałowej, podczas gdy zgodnie z cytowaną wyżej Dyrektywą broń taka nie wymaga zezwolenia ani zgłoszenia względnie oświadczenia, a tym samym M. S. powinien zostać uniewinniony od stawianego mu zarzutu,
4. rażące naruszenie przepisów prawa art. 11 pkt 11 ustawy o broni i amunicji, tj. uznania, iż na posiadaną broń jest wymagane pozwolenie, ponieważ o kalibrze broni decyduje kaliber amunicji, podczas gdy ustawa nie definiuje wprost sposobu ustalania kalibru broni, a jedynie zawiera określenie „broń palna alarmowa o kalibrze do 6 mm” odnosząc się do kalibru broni, a nie amunicji w niej stosowanej.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz utrzymanego w nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 14 sierpnia 2018 r. w sprawie o sygnaturze II K (...), w zaskarżonych punktach a ponadto o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku do momentu rozpoznania niniejszej kasacji.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Przed przystąpieniem do wskazania powodów tej oceny przywołać należy przepis art. 536 k.p.k., który stanowi o tym, że sąd kasacyjny rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Oznacza to, iż *in concreto* obowiązkiem Sądu Najwyższego było rozpoznanie kasacji tylko w kontekście tych zarzutów, i w takiej formule, w jakiej je sformułowano, czyniąc to z uwzględnieniem obowiązujących w postępowaniu kasacyjnym regulacji (przede wszystkim tych określających: przedmiot zaskarżenia kasacją i jedynie w niej dopuszczalne podstawy – art. 519 k.p.k., art. 523 § 1 k.p.k.). Należy przede wszystkim podkreślić, iż w zakresie skazania za przestępstwo z art. 263 § 2 k.k., wyrok Sądu I instancji

został zaskarżony apelacją z wyłącznym zarzutem naruszenia art. 7 k.p.k. i dotyczył przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów prowadzącej do dokonania ustaleń faktycznych dotyczących braku uzasadnionej nieświadomości skazanego co do rodzaju posiadanej broni. Tymczasem w kasacji obrońca wychodzi z założenia, że posiadana przez skazanego broń nie była bronią, na której posiadanie konieczne jest pozwolenie. Tym samym obrońca nie tyle kwestionuje w kasacji wyrok Sądu II instancji, co wyrok Sądu I instancji, co jest z punktu widzenia podstaw wnoszenia kasacji niedopuszczalne. Przedmiotem zaskarżenia kasacją jest – co do zasady – wyrok sądu odwoławczego kończący postępowanie (art. 519 k.p.k.). Można w kasacji wytykać także uchybienia wyrokowi sądu *meriti*, ale wtedy należy przywołać te przepisy, których naruszenia miał się dopuścić sąd II instancji. Tego wymogu skarżący nie spełnił, co czyni jego kasację oczywiście bezzasadną. Niezależnie od tej oceny przechodząc do rozważenia merytorycznej zasadności podnoszonych zarzutów, to pomimo tego, że obrońca sformułował cztery zarzuty, w tym dwa procesowe i dwa materialnoprawne, to sprowadzają się one w istocie do eksponowania zarzutu naruszenia prawa materialnego poprzez dokonanie nieprawidłowej wykładni art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 11 pkt 11 ustawy o broni i amunicji oraz art. 1 pkt 1 ust. 1 i 4 Dyrektywy Rady z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli i posiadania broni (Dz. Urz. UE L nr 256 str. 51) oraz – w istocie -zarzutu dotyczącego błędnych ustaleń faktycznych w przedmiocie kalibru posiadanej przez skazanego broni.

Autor kasacji stwierdził, że wymieniona ustawa jest niezgodna z przywołaną dyrektywą, a wobec pierwszeństwa prawa unijnego zastosowanie powinna znaleźć dyrektywa. Tymczasem wymieniona dyrektywa zobowiązuje państwa członkowskie do jej implementacji i wprowadza minimalne wymagania w zakresie reglamentacji posiadania broni. Przepis art. 3 tej dyrektywy stanowi, że państwa członkowskie mogą wprowadzić surowsze przepisy. Dlatego sprzeczność z dyrektywą byłaby możliwa tylko, gdyby w prawie polskim nie obowiązywały regulacje prawne nakładające obowiązek posiadania zezwolenia na posiadanie określonych w tej dyrektywie kategorii broni. Wymieniony w kasacji art. 1 pkt 1 ust. 1 i 4 dyrektywy Rady zawiera jedynie definicje na potrzeby dyrektywy pojęcia broń palna, broń alarmowa i sygnałowa. Z przepisów tych nie wynika, że państwa członkowskie

zobowiązują się do braku reglamentacji posiadania broni alarmowej i sygnałowej. Tym samym zarzuty pierwszy i trzeci kasacji są oczywiście bezzasadne.

Jeśli chodzi o zarzut drugi, to skarżący w istocie zakwestionował w nim dokonane w sprawie ustalenia faktyczne dotyczące kalibru posiadanej przez skazanego broni. Tym samym podniósł zarzut, który tylko w takiej formule – nie jest dopuszczalny w kasacji. Zgodnie bowiem z art. 11 pkt 11 ustawy o broni i amunicji, zezwolenia nie wymaga posiadanie broni palnej alarmowej o kalibrze do 6 mm. Tylko przyjmując, że posiadana przez skazanego broń to broń o kalibrze poniżej 6 mm można kwestionować naruszenie prawa materialnego. Jego konsekwencją ma być naruszenie prawa procesowego poprzez nieuwzględnienie tego zarzutu w postępowaniu apelacyjnym. Przypomnieć jednak warto, że obrońca oskarżonego w apelacji nie kwestionował oceny prawnej czynu, ani ustaleń co do kalibru broni, a jedynie stan świadomości skazanego co do rodzaju posiadanej broni (zarzut 1). Tym samym, w kasacji skarżący nie mógł – w taki sposób i przy przywołaniu tylko takich przepisów – formułować tego rodzaju zarzutu i liczyć na jego uwzględnienie.

Nadto – czego też skarżący nie dostrzega - z dowodu z opinii biegłego przeprowadzonego w niniejszej sprawie wynika, że posiadana przez skazanego broń i amunicja mają kaliber 9 mm (k. 113 – 118, 313 – 317, 497 – 499). Obrońca nie zakwestionował tej opinii, nie wskazał, dlaczego Sąd miałby uznać ją za niepełną, niejasną lub nielogiczną. Co istotniejsze, także w apelacji obrońcy oskarżonego tego rodzaju zarzuty nie były w ogóle podnoszone. Był tam tylko forsowany pogląd, że skazany działał w błędzie usprawiedliwionym – co do bezzasadności czynu.

Lektura uzasadnienia wyroku Sądu I instancji i opinii biegłego pozwala również na stwierdzenie, że niezasadny jest zarzut czwarty kasacji. Także i ten zarzut stanowi kolejną próbę podważenia ustaleń faktycznych. Zauważyć więc należy, że wprawdzie art. 263 § 2 k.k. dotyczy nie tylko nielegalnego posiadania broni, ale również amunicji, to jednak brak jest podstaw do stwierdzenia, że Sąd I instancji oparł ustalenie dotyczące kalibru broni na danych dotyczących kalibru posiadanej przez skazanego amunicji (por. 5 stronę uzasadnienia wyroku tego sądu).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego – na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. - obciążył skazanego.

I.n